

GKS NEDERLAND

Jubileum editie
september 2024

1989 – 2024

35 jaar

Living with the Masters

Sai Ram, lieve mensen,

Jan en Alída begonnen ooit in een klein kamertje met het zingen van Bhajans. Baba's kamertje veranderde in een tempel en nu 35 jaren later is het gehele gebouw en de omgeving getransformeerd in de Sri Sai Mandiram, of zoals we tegenwoordig zeggen, de Sai Tempel. Sai Tempel betekent Moeders huis, daar waar iedereen welkom is. Velen hebben inmiddels de weg naar deze tempel gevonden waaronder ook bijzondere Meesters. Ze zijn er zelfs gebleven in bewustzijn. Dit jubileum willen we met jullie vieren! In deze nieuwsbrief meer hierover.

Een Sai groet, Carla en Kannaiah

Verder in deze editie o.a.:

Guruji Sri Sai Saileshwara bezoek!

Hoe het is begonnen, hoofdstuk 1: "Vroege jeugd"
door Kannaiah

Uitgelicht: 'cremeren of begraven',
en 'schoenen uit'...

Hello September

Maandagenda September

2 september (Maandag) Rudrābhiśekam 19:30uur

8 september (Zondag) **TER ERE VAN 35 jr. jubileum**
Bhajans 10:30uur + lunch &
Sathsang met Guruji Saileshwara

9 september (Maandag) Rudrābhiśekam 19:30uur

16 september (Maandag) Rudrābhiśekam 19:30uur

25 september (Maandag) Rudrābhiśekam 19:30uur

Vanwege de Kermis (8-9-10 september) in Onderdijk is het **niet** mogelijk om via Medemblik Onderdijk binnen te rijden.

Parkeren voor bezoekers in de Sportlaan!

Guruji Sri Sai Saileshwara

Guruji Sri Sai Saileshwara naar de Sai Tempel

Herinneren jullie Zoran nog die gedurende Mohanji 's bezoek, een workshop heeft gegeven voor de Levensschool? Na zijn thuiskomst in Brisbane, Australië, ging hij op zoek naar een plek waar hij Mohanji in de toekomst zou kunnen uitnodigen voor een samenkomst.

In deze zoektocht kwam hij terecht bij Guruji Saileshwara die naast een tempel aan huis, een schooltje aan de overkant gebruikt voor grote evenementen.

Zoran stuurde ons een paar videotjes waarin - los van een indruk qua locatie - ook bhajans werden gezongen. Gurupoornima werd onlangs groots gevierd met 1500 mensen.

Zoetjesaan sijpelde Zoran meer informatie door over Guruji en zijn tempel. Zo vertelde hij dat Guruji een klein jaar in de ashram van Sathya Sai Baba had doorgebracht en er manifestaties van vibhuti op foto's zichtbaar zijn in de tempel. Zoran en zijn vrouw Rosna gaan er inmiddels graag naar toe, en hebben onlangs een privégesprek met Guruji en zijn vrouw Marina gehad. Er blijken meer 'Mohanji mensen' deze plek te bezoeken.

Hoe frappant!

Op een dag belde Zoran waarin hij vertelde dat Guruji en zijn vrouw Marina naar Europa zouden komen eind augustus van dit jaar. Marina is half Nederlandse en ze vroegen zich af of er een Sai groep in Nederland zou zijn. Zoran stelde daarop enthousiast voor de Sai Tempel in Onderdijk te bezoeken.

Toen Guruji hoorde dat het een Swami Gopala Krishna tempel is riep hij uit dat hij hem ontmoet had! Toeval blijkt niet te bestaan.

Vluchtig bekeken we de website, en zagen foto's van Shirdi Sai en Sathya Sai Baba. Hoe mooi zou het zijn als we ter ere van het 35-jarig bestaan van de Sai Tempel Onderdijk, een speciale bhajans samenkomst zouden kunnen organiseren gevolgd door een sathsang met een gastspreker!? Welnu, het werd georkestreerd door de Traditie tot onze grote verassing. Het contact werd gelegd, maar er ging zeker een week overheen voordat we ze daadwerkelijk spraken via een FaceTime call.

Alles viel op z'n plek tijdens het gesprek. De planning gaf ons kippenvel en het feit dat Guruji Swami Gopala Krishna ontmoet heeft toen Hij nog in Girinagar (Bangalore) verbleef.

“Swami Gopala Krishna vertelde over Zijn leven en sadhana, mijn levensverhaal bleek vele overeenkomsten te hebben” zei Guruji!

Wat ook bleek was dat Guruji Mohanji graag had willen bezoeken tijdens Zijn bezoek aan MCB Australië, in de buurt van Perth.

We hebben Mohanji op de hoogte gebracht van het geplande bezoek.

Guruji heeft een handicap en gaat nu op 1 been door het leven. Dit verhaal is de moeite waard om te lezen en dat kunnen jullie via deze [link](#) vinden.

Hoe het is begonnen... door Kannaiah

“Moeder, Moeder waar was u? Ik heb U overal gezocht” riep ik naar uit een wildvreemde man, terwijl de tranen van herkenning en geluk over mijn wangen liepen. Swami Gopala Krishna reageerde: “Bangara bangara (goud goud) eindelijk ben je gekomen, Ik was je Moeder in het vorige leven nu ben je weer bij me gekomen”!

Het hoogtepunt in mijn leven tot nu toe was het weerzien met Swami Gopala Krishna in februari 1996. In Zijn leven als Sharada Devi, de consort van Ramakrishna Paramahansa, was hij de Moeder voor de jonge monniken die het spirituele levenselixier kwamen halen. Sharada Devi wordt heden ten dage de ‘Holy Mother’ genoemd en wordt beschouwd als Parvati of Shakti de vrouwelijke kracht van de wereld. De herkenning en liefde die uit onze ontmoeting voortvloeide was zo onverwachts en diep wat een intens verlangen in me naar boven bracht.

Het verlangen om deze onvoorwaardelijk liefde permanent te mogen ervaren, in mezelf, en voor ieder wezen in wereld.

Op weg naar dit levensdoel ben ik begonnen met het schrijven van mijn verhaal in dit leven. Een stok achter de deur is het maandelijks opleveren van een hoofdstuk voor de nieuwsbrief. Ik vraag u geduld om deze reis opnieuw met me mee te beleven. Mocht het teveel van goede zijn is een bladzijde overslaan een optie.

1.Vroege jeugd

De karakteristiek die je lichaam meeneemt in je leven is een deel van het totale pakket: lichaam, mind, karakter, en voorouderlijke impressies. Los daarvan staat de ziel die al vele reizen heeft gemaakt en ervoor kiest om een nieuw scala aan ervaringen op te doen in de nieuwe incarnatie.

Als een welkome gift is mij een opgewekt karakter toebedeeld – al blijft er natuurlijk altijd wat te klagen. Maar dat begon zich pas na mijn negende levensjaar te manifesteren.

Als jongste van zes kinderen land ik in augustus 1968 op deze aarde als Bastiaan Clemens van Velzen. Het leek een soepele geboorte, al ontstonden er vrij snel complicaties waarbij ik niets aan voedsel kon binnenhouden. De kleine 'Biane', zoals mijn broer Jan Lucas me noemde, vermagerde en had uitdrogingsverschijnselen. Jan Lucas was anderhalf jaar oud en kon mijn naam, Bastiaan, niet uitspreken. Mijn ouders noemden me een biafraantje: in Biafra, Nigeria, heerste op dat moment een hongersnood waarbij de vertoonde kinderen op televisie erg op me leken.

Deze zorgelijke situatie, waarvan een maagvernauwing de oorzaak was, resulteerde in een ziekenhuisopname en een operatie. Volgens mij was het de eerste en vooralsnog laatste keer dat ik een slank lichaam had. Met een rommelig naaiwerkje en een herstelde eetlust was de eerste horde in dit leven genomen. Vanaf dat moment leek mijn lichaam te roepen: opslaan dat voedsel!

Met drie grote zussen en twee oudere broers in een tijdsbestek van zeven jaar was ik een zomerse toevoeging aan het gezin.

Mijn ouders hadden een prestatie vanjewelste geleverd. Vader Jan had een klein agrarisch bedrijf met aardappelen en tulpen zoals bijna alle inwoners van ons dorp. Achter in de schuur lagen de aardappelen opgeslagen en voor in de schuur werden de tulpen gepeld en verwerkt. De zomerperiode was traditioneel de tulpen rooi- en pel tijd. In het gehele dorp zaten mensen in hun schuren de bloembollen te verwerken waarbij het bonken en klappen van de sorteermachines het enige teken van leven was.

Ondanks het kleine inkomen waren mijn ouders gelukkig en wisten ons een goed leven te geven.

Het leven lachte me toe en als een zomers zonnetje beleefde ik mijn eerste levensjaren. De lagere school was fijn en zorgeloos. Dat dit zorgeloze zonnige mannetje een uitstraling had besepte ik me niet bewust, maar het werd zeker opgemerkt. Terwijl ik in een van de laagste klassen zat hesen kinderen van de hoogste klas mij op hun schouders en paradeerden met mij over het schoolplein. Later, met name in de puberteit, kon ik deze beleving bijna niet bevatten. Onzekerheid en zelf afkeur kregen ruimte, en verdreven mijn onbezorgde speelse natuur.

Vrienden waren er in overvloed, maar vooral buurmeisje Anja was mijn vaste speelmaatje. Natuurlijk zouden wij ooit gaan trouwen en hadden we ons hele leven al uitgestippeld.

De regio West-Friesland kent een Westfries dialect. Moeder Alída zag erop toe hoe wij Algemeen Beschaafd Nederlands spraken en corrigeerde ons op de juiste uitspraak. Grappig genoeg moest mijn vrouw Carla me desondanks later nog bijschaven omdat ik 'kennen' en 'kunnen' niet uit elkaar wist te houden.

De kerk was een vast item in onze week. Zo goed als het hele dorp was rooms-katholiek, met hier en daar een verdwaalde protestant. Daar vond je iets van, al begreep ik al snel in mijn leven dat daar waar je geboren wordt, je onderdeel wordt van het geloof in je gemeenschap. Een eigen keuze is er niet bij, het overkomt je.

Persoonlijk had ik niets met de kerk en ervoer het als een wekelijks moetje. Spelen met vrienden in de zijbanken vond ik veel interessanter. Totdat de priester ons op een dag ten overstaan van een volle kerk terechtwees, en daarmee mijn laatste beetje interesse in deze wekelijkse verplichting wegnam. Wel bracht de kerk een saamhorigheidsgevoel teweeg en na een kerkdienst te hebben uitgezeten was het echt feestelijk zondag.

Mijn eerste spirituele ervaring herinner ik me nu levendig, terwijl deze in mijn puberteit volledig van de radar was verdwenen. Ik moet rond zeven of acht jaar geweest zijn, mijn ouders hadden me naar bed gebracht waarna ik in een tussen-slaap-en-wakkerstaat kwam. Liggend op mijn zij, gericht naar de muur, verscheen achter me een helder licht. Mijn ogen leken 180 graden te draaien en als het ware uit mijn achterhoofd naar het licht te kijken. Hierin ontwaarde ik een klaar heldere vorm van een Jezusverschijning, althans ik neem aan dat Hij dat was. Tijd en ruimte waren even verdwenen, er was geen angst, slechts verbazing. Nadat deze verschijning verdwenen was rende ik naar beneden en riep tegen moeder Alída dat ik Jezus gezien had. In mijn periode met Gopala Krishna waren er dagelijks wonderen en na verloop van tijd keek ik er niet eens meer van op.

Ik nam het voor normaal, het hoorde er gewoon bij.

Ook deze jeugdervaring was zo natuurlijk voor me geweest. Mogelijk ben ik het daardoor jarenlang vergeten.

Met zijn broers Kees en Piet startte mijn vader een, voor die tijd, ongekend grote maatschap in tulpen. Als oudste van de broers zag vader Jan de firma als zijn verantwoordelijkheid waardoor zijn werk enorm stressvol werd. Dit resulteerde in een continue rugpijn, pijnlijke knieën en hoofdpijnen. Thuis was het leven daardoor niet altijd onbezorgd, mijn vader was vaak ziek en overspannen. Ik kreeg er niet veel van mee maar mijn oudere broers en zussen zeker. Vader Jan was een introvert, creatief, kunstzinnig mens. De harde fysieke dagelijkse werkzaamheden, wat hij later 'afstompend werk' noemde, waren niet de ideale plek om zijn creatieve geest te laten dwalen. Het werk moest af en dat gaf druk. Vader Jan wilde iets nieuws ontwikkelen, iets bedenken wat er nog niet was. Productiewerk was funest voor zijn dromende geest maar een must om het gezin te onderhouden. Gelukkig kon hij later in zijn leven wel vormgeven aan zijn creatieve zoektochten.

Zoals gezegd merkte ik niet veel van de spanningen van vader Jan. Thuis was het harmonisch en we waren een geheel als gezin. Moeder Alída wist op unieke wijze het gezin uit de wind te houden met het minimale wat er te besteden was. Zelf heb ik nooit gevoeld dat ze van een klein beetje geld moesten rondkomen. Kinderen waren altijd welkom en limonade en een appel mochten we altijd pakken.

De smaakpapillen van de kleine Bastiaan waren al vanaf het eerste hapje gericht op zoetheid. De verbinding die ik met deze wereld had moest vast ergens verankerd worden via het zintuiglijk genoeg van eten – en bovenal van zoetheid. Wie weet heeft de episode van de maagvernauwing in mijn systeem een alarm doen afgaan waarbij iedere mogelijkheid tot eten, vooral zoet, niet aan mij voorbijgaat.

Arme Alída, vanaf dat moment was er geen veilig plekje in huis meer te vinden voor snoep en koek. Nog kruipend op de knieën en billen en nauwelijks in staat om te kunnen staan wist ik de bovenste plank van de opbergkast te bereiken. Als een volleerd bergbeklimmer in een niet te stuiten queeste naar zoet, met daarbij een groot kantelgevaar van deze losstaande kast. Hele handen met jam, hagelslag en ander broodbeleg gingen in het mondje en over het gezicht. De korsten van versgebakken knipbrood, net gebracht door de bakker, werden met de eerste tandjes afgebeten. Allerlei andere lekkernijen verdwenen als sneeuw voor de zon als deze 'Chitta Chora'¹ de weg naar de voorraad kast gevonden had.

De 'verberg' plekjes waren snel gevonden, waarbij lege zakjes als stille getuigen achterbleven en de enige oogst waren van moeder Alída als ze iets wilde uitdelen.

Als peuter mocht ik eens met vader Jan mee naar het nieuwe bedrijf. Hij vroeg me om in de auto te blijven wachten terwijl hij naar binnenliep om iets op te halen. In mijn niet te stuiten zoektocht naar iets te eten vond ik in het dashboardkastje roze ronde 'snoepjes' in een strip. Gulzig, na een exemplaar te hebben geproefd, at ik de rest van het stripje leeg. Slechts dagen later ontdekte vader Jan dat de zware pijnstillers voor zijn rug verdwenen waren en dat ik ze moest hebben opgegeten al wachtend in de auto. Er was niets met me gebeurd, heb nergens last van gehad. Wat me bijbleef waren de geschrokken gezichten van mijn ouders die beseften hoe slecht dit had kunnen aflopen. Een overdosis aan pijnstillers kan grote gevolgen hebben voor een kleine peuter. Dit was mijn eerste bescherming voor een grote calamiteit: het was nog niet mijn tijd.

Natuurlijk onderga je als kind spelenderwijs allerlei ongelukjes. Zo, ontkwam ik niet aan een gebroken arm, gat in mijn hoofd, gapende wond in mijn been en een bijna verdrinking.

Roekeloos en onderzoekend, zo durf ik me de eerste levensjaren wel te omschrijven. Klimmen op daken en daarvan afspringen waren mijn favoriete bezigheden. Het grote gebouw naast ons huis waar je op en soms zelfs in kon klimmen was een geweldige speelplek. Ook op de firma, speelde ik graag met neef Ronald en klauterden we over gevaarlijk gestapelde kisten. Het ging niet altijd goed, maar met bravoure en een blauwe plek genoten we van onze vrijheid.

Ons doel was om ooit het hulpje 'Piet' te worden van Sinterklaas². Met toewijding en verachting voor gevaar wijdden wij ons aan deze toekomstige carrière.

Tijdens de Sinterklaasperiode, begin december, hadden we jaarlijks onze uitvoering. Gekleed in een Pietenuniform met roetvegen op ons gezicht, symbolisch voor het feit dat we door de schoorsteen binnengekomen waren, werden we welkome gasten in menig gezin.

Soms in huiselijke kring, maar ook in schuren vol met kinderen. Vanuit een openstaand plafond sprongen we pardoes, en zonder verachting voor gevaar, naar beneden en bestrooiden we de kinderen met snoepgoed en dansten in het rond.

Als ik er nu aan terugdenk verschijnt er een grote glimlach op mijn gezicht. De 'Piet' staat symbool voor loyaal, dienstbaar en toegewijde aan de Sint. Piet deelt de zoetigheden uit (daar is ie weer) en iedereen is blij om hem en de Sint te zien. De Sint en zijn Pieten zijn welkome gasten in donkere dagen, gezien de cadeaus die Sint met zich heeft meegenomen uit warme oorden.

Tja, dit zou zomaar een vacaturetekst kunnen zijn voor een volgeling van een Meester.

Meester zoekt leerling: Loyaal, dienstbaar, standvastig en toegewijd. Met een opgewekt karakter bereid om vast gebaande paden op te geven. Risico's durven nemen en onderzoekend zijn. Daar waar de Meester gaat is ook de leerling. Standaard bedrijfskleding. Overgave verplicht. Compensatie royaal en niet in materie uit te drukken.

Spelenderwijs heb ik al in mijn vroege jeugd, zonder het te beseffen, de keuze gemaakt waar mijn weg naar toe zou leiden.

Binnen het bedrijf van de 'Firma gebroeders Van Velzen' bestond een onuitgesproken taakverdeling. Kees was de werker, Jan de uitvinder en Piet het aanspreekpunt, de verbinder tussen de broers. Het werk in die beginjaren besloeg dag en nacht en leverde nauwelijks een beter bestaan op.

Tot overmaat van ramp overleed Piet op 38-jarige leeftijd plots aan een hersenbloeding. Een jong gezin van drie kinderen en zijn vrouw bleven verslagen achter. Ronald, de jongste van oom Piet, was mijn speelmaatje en leeftijdgenoot, rond die tijd twaalf jaar.

De firma, die voor het eerst betere jaren kende, was ineens de verbinder en het aanspreekpunt kwijt. De broers waren verbijsterd. Hoe moesten ze nu verder? Voor het eerst werd ik geconfronteerd met de pijn van verlies, en zag ook de strijd van mijn vader. Hoewel de firma daarna goede jaren kende en mijn vader bijzondere machines uitvond, proefde ik nooit meer zijn plezier in het werk voor het bedrijf. Zijn hobby, beeldend kunstenaar, maakte daarentegen een nieuwe energie in hem los waarmee hij zijn pijn en frustraties van de firma kon kanaliseren.

Wij als gezin genoten enorm van het knutselen en kleien met mijn ouders op vrije dagen en vakanties. Het maken van de grotere beelden van vader Jan bracht een boel rotzooi met zich mee zoals overal piepschuim en stukjes bijenwas en een combinatie van die twee. Vanwege het invallende licht, verplaatste het atelier zich via de schuur naar de corridor en de hobbykamer met als gevolg dat al snel het hele huis onder stukjes afgefallen kunst zat. Maar we zagen vader Jan stralen dus we namen het echt wel voor lief.

Ondanks de beperkte beurs gingen we ieder jaar met een auto vol kinderen en een aanhanger met fietsen op vakantie. Het moet een geweldig gezicht geweest zijn als die auto leegliep en een niet aflatende stroom van kinderen tevoorschijn kwam. Vader Jan achter het stuur met een brandende sigaar en moeder Alída stralend daarnaast, genietend van een nieuwe omgeving. Achterin zes kinderen. De groteren zaten tegen de rugleuning, met de kleinere tussen de benen. De ouderen krabbelden letters op de ruggen van de jongsten: om de tijd te verdrijven, maar bovenal voelde het kriebelen zo fijn. Arme Irene en Coraline die deze gulzige kriebelfanaat urenlang bezig moesten houden. Het waren geen lange tochten, nee gelukkig in Nederland, maar wat een heerlijke dagen waren dit. Een harmonisch gezin waar af en toe flink werd gebruld gestoeid en gemokt. De vakanties waren eenvoudig met fietsen, wandelen en spelletjes doen maar een beter vermaak kon ik me niet voorstellen.

Op school vermaakte ik me opperbest, hoewel ik mezelf zeker niet als een hoogvlieger kan bestempelen. Jonge kinderen krijgen tegenwoordig al huiswerktaken, gelukkig was dat in mijn jeugd nog niet en was buitenspelen de activiteit van ieder kind. Tot mijn tiende levensjaar was ik me er nauwelijks van bewust hoe ik eruitzag, en hoe anderen naar mij keken. Het ego of Ahaṁkāra³ groeit zo in die vroege jaren tot een onrijpe, onzekere tiener. Waar ik als kind nog zorgeloos speelde, en totaal vereenzelvigd was met de werkelijkheid die zich in het hier en nu openbaarde, kwam er met rasse schreden een grote verandering aan. De puberteit stond namelijk te beginnen.

1 Chitta Chora, Hartendief, tevens een verwijzing naar Krishna die als baby de verse boter stal.

2 Sinterklaas, hoofdpersoon van het Sinterklaasfeest. Gebaseerd op de heilige Nicolaas die bekend stond om zijn goede daden.

3 Ahaṁ ik ben, kāra het lichaam. De identificatie met je persoonlijkheid van lichaam en mind.

WAAR BLIJFT DE TIJD?

Het feit dat de Sai Tempel dit jaar 35 jaar bestaat is ons bijna ontgaan.

In 2019 is er een fotoboek samengesteld met foto's vanaf 1989 die in de bibliotheek ligt.

Van Swami Gopala Krishna's 4e en laatste bezoek in 2019 is een prachtig boek gemaakt en ook de poster boven de paarse bank herinnert aan het grote event in de kerk in Medemblik.

In januari 2020 ging vader Jan hemelen. We missen zijn welluidende krachtige stem nog steeds op de maandagavonden!

Kort daarop deed Covid z'n intrede tijdens onze reis naar India en waren we niet in de gelegenheid Swami te bezoeken. In juni bleek Zijn aardse tijd erop te zitten.

Een stille - en bizarre tijd brak aan die we gelukkig gebruikt hebben om de ruimtes voor de tempel rigoureus te renoveren. Het was een geweldig 'tegenwicht' in een periode van beperkingen om geïnspireerd creatief bezig te zijn. Er ontvouwde zich een vernieuwde ruimte en niet alleen dat, ook dienden zich nieuwe bezoekers, die zich niet aan banden wilden leggen, uit de buurt aan. Een tijd van verbinding in een gekke wereld.

In 2021 werden we verrast door de komst van Mohanji, 'een pleister' op de wonden van verlies en beperking. Ofschoon Zijn Boodschap er niet om liegt in deze tijd van 'Kali Yuga' en er geen tijd is om te verliezen 'Conscious' (Bewust) af te stemmen op hoge frequenties, brachten Zijn inmiddels 4 bezoeken ongelooflijk veel blijdschap, inspiratie en moed teweeg op weg naar bevrijding.

In 2021 werden we verrast door de komst van Mohanji, 'een pleister' op de wonden van verlies en beperking. Ofschoon Zijn Boodschap er niet om liegt in deze tijd van 'Kali Yuga' en er geen tijd is om te verliezen 'Conscious' (Bewust) af te stemmen op hoge frequenties, brachten Zijn inmiddels 4 bezoeken ongelooflijk veel blijdschap, inspiratie en moed teweeg op weg naar bevrijding.

Dat de Sai Tempel een magneet is door de bezoeken van Meesters verklaart dat Sulakhe Maharaj (voormalig hoofdpriester van Shirdi) en Maharaj Sri Parameshwar Bharti (Bapu) de weg naar de Sai Tempel wisten te vinden, waar we enorm dankbaar voor zijn.

In deze onzekere tijden is het belangrijk dat er zoiets als een 'safe haven' bestaat waar mensen even op adem kunnen komen, opladen, elkaar ontmoeten zonder lidmaatschap.

Daar staan we voor, en met een beetje hulp en draagvlak zien we de toekomst in dat opzicht vol vertrouwen tegemoet.

Onderdijk, september 2024

Toelichting Hindu gebruik cremeren of begraven...

In Hindoeïstische tradities is het gebruikelijk om het lichaam van een overledene te cremeren, echter het lichaam van een Gerealiseerde Heilige wordt begraven...

Waarom is dat?

Deze vraag wordt ons dikwijls gesteld, nadat we nieuwe bezoekers wijzen op de 'Mahasamadhi' - laatste rustplaats - van onze Swami al wijzend op het doek in de koffieruimte met daarop de Tempel in India. Swami Gopala Krishna's lichaam bevindt zich in het Heiligste der Heilige, het hart van de tempel.

Wat is de reden hierachter...

Deze gewoonte sluit aan bij het geloof dat de fysieke vorm van een Gerealiseerde Heilige volledig gereinigd is door de beoefening van Yoga, éénwording met het Zelf, niet de rek- en strekoefeningen die velen verstaan onder yoga.

De innerlijke hitte, bekend als 'tapas', geproduceerd door een toegewijde en geperfectioneerde routine van yoga heeft alle onderliggende karmische afdrücken opgelost, de zogenaamde 'Samskaras', wat resulteert in een zuiver lichaam.

Wanneer een gewoon iemand overlijdt, verlaat zijn ziel zijn lichaam en wordt op basis van zijn karma herboren in een andere vorm. Het karma wordt opgeslagen in de Prana* van een persoon en door middel van Prana worden de karmische indrukken/impressies van iemands daden uit het verleden overgedragen om vrucht te dragen in toekomstige levens.

Echter, in het geval van verlichte heiligen die Realisatie hebben bereikt, gaat de energie of levenskracht (prana*) niet over naar andere sferen; het blijft in het lichaam omdat er geen karmische impressies meer zijn.

De verdienste van een mens is opgeslagen in de Prana, en de Prana van een gerealiseerde wijze blijft in de kruin van het hoofd (op een punt dat 'Brahmarandhra' wordt genoemd), waar de Meester het voor het laatst heeft geconcentreerd vlak voor vertrek (uittreding) uit het lichaam.

Omdat hun verdienste dus in het lichaam blijft, opgeslagen in de prana, wordt het lichaam vereerd als een centrum van heilige kracht dat de stralende aanwezigheid van zuiver Bewustzijn uitzendt.

Swami Gopala Krishna noemde zijn toekomstige Mahasamadhi een portaal die een pelgrimsoord zou worden voor vele zoekers.

Deze Aanwezigheid van Zuiver Bewustzijn van de gerealiseerde Heilige is het centrum van kracht, dat de wensen vervult van de mensen die de Samadhi van de gerealiseerde Heilige bezoeken. Per slot van rekening is de tapasya – intense spirituele beoefening- van deze grote wezens na realisatie van Brahman - de Schepper - niet voor eigen gebruik, omdat ze niets meer hebben om nog te bereiken. Het is voor het welzijn van anderen. Deze kracht blijft in hun Samadhi/heiligdom besloten.

Enkele voorbeelden van Samadhi's van gerealiseerde heiligen zijn : Shirdi Sai Baba Samadhi in Shirdi, Bhagwan Nityananda Samadhi in Ganeshpuri, Bhagawan Sri Sathya Sai Baba Samadhi in Puttaparthi en Swami Gopala Krishna in Nidughatta Karnataka, India.

Foto: Varanasi (India): populaire plek voor Hindu's om iemand zijn laatste rituelen uit te voeren.

WOMEN'S CIRCLE

WITH DEVI MOHAN

DAY 1

SATU
RDAY **28** SEPT
2024

10:00 - 18:30

DAY 2

SUN
DAY **29** SEPT
2024

10:00 - 18:30

Pilates studio To FLOW
Kokkel 18a, Noord Scharwoude

Mohanji

THE NETHERLANDS

Devi Mohan

www.devimohan.com

🌸 Women's Circle met Devi Mohan 🌸

Ontdek je ware vrouwelijke aard in de omarming van 'sisterhood'

Ervaar de diepgaande verbinding en empowerment die alleen sisterhood kan bieden. Doe mee aan de allereerste Tweedaagse Women's Circle met Devi Mohan in Nederland op 28 en 29 september 2024.

Dit transformerende programma is ontworpen om ons opnieuw te verbinden met onze ware vrouwelijke essentie door middel van de koestering en oprechte steun van eeuwenoude vrouwencirkels. Ervaar je aangeboren vrouwelijke kracht onder begeleiding van Devi Mohan, een bekend motivational speaker, globaal erkend vanwege haar authentieke expressie en humanitaire werk. ✨

Verleg je grenzen, omarm kwetsbaarheid en ervaar diepgaande genezing en empowerment.

Wat kun je verwachten?

- Conscious Dancing
- Bekken-georiënteerde Yoga
- Yoga Nidra
- Zingen en meditatie
- Diepe Healing

🌟 Belangrijke details:

📍 **Locatie:** Pilates Studio To Flow, Kokkel 18a, Noord Scharwoude

📅 **Wanneer?:** Zaterdag 28 sept, 10.00 - 18.30 uur | Zondag 29 sept, 10.00 - 18.30 uur

🗣️ **Taal:** Engels

Registreer nu: <https://forms.gle/hVd4B2jcMHSAqjcm7>

Meer details: www.mohanji.nl

🔪 **Beperkte plaatsen beschikbaar! Registreer vandaag nog om je plek te reserveren.**

Meer info over Devi Mohan: Bekijk deze video <https://youtu.be/qNXUGWetets>

Bezoek: www.devimohan.com

Dit evenement wordt georganiseerd door Stichting Mohanji Nederland.

🌸 Welkom! 🌸

SCHOENEN UIT *Afsjeblieft!*

Een voorwaarde om de tempel te betreden! Waarom heb je je mogelijk wel eens afgevraagd.

Kannaiah zegt wel eens voor de grap laat je knollen in je sokken maar zien, waar hij mee wil aangeven dat we allemaal gelijk zijn, dat is één aspect.

Een ander aspect is: de schoenen staan symbool voor de buitenwereld. Ze vertegenwoordigen de buitenwereld die je door ze uit te doen buiten houdt. Breng hem niet naar binnen, de Sai Tempel in.

Laat daarmee boosheid, haat, onrust, alle dingen die we elke dag in de buitenwereld tegenkomen achter, laat ze buiten.

“Wees 100% jezelf bij binnenkomst. Dit is je thuis. Wat is thuis? Daar waar mensen in het huis peacevol zijn. Hoe word je peacevol? Door verbinding met jezelf. Niet als persoonlijkheid, maar als mens.

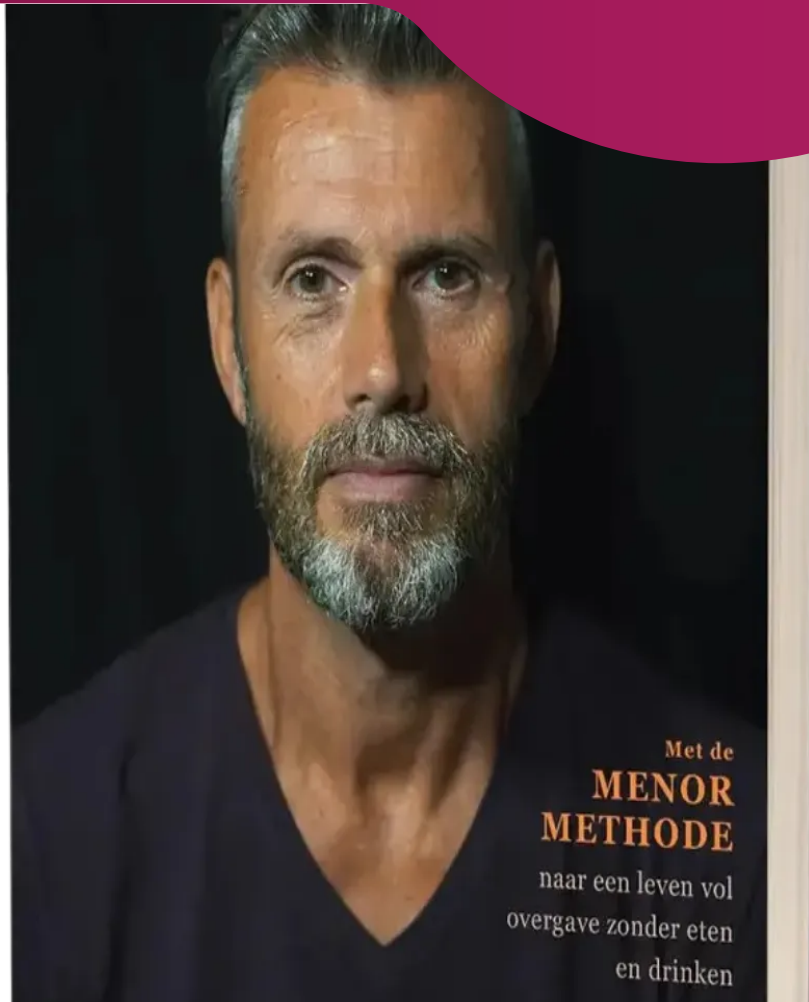
Hoe maak je contact met jezelf? Door verbinding met je lichaam aan te gaan. Zodra je werkelijk contact maakt met je lichaam en de trillingen van je lichaam voelt, zul je intense vrede gewaarworden.

Begin het leven te voelen, niet het leven te doen. Voel het leven, het lichaam, de vibraties. Je zult merken dat je een compleet ander gevoel gaat ervaren ten aanzien van het bestaan.”

LEZING

Brahman Menor

Levensschool

VOORAANKONDIGING:

LEZING BRAHMAN MENOR

Hoewel de zomer nog in volle gang is, toch alvast een

'Save the date' voor het najaar:

Vrijdag 1 november 2024

Wegens overweldigende belangstelling/aanmeldingen een herhaling van zijn lezing 'Pranic Living'.

Inloop 18:00uur, aanvang 18:30uur Sai Tempel Onderdijk.

GKS Reis

Informatie boekje

Levensschool

Vooraankondiging:

GKS-Reisinformatie boekje over India in de maak!

Hoe is dat zo tot stand gekomen?

Ieder jaar in november gaan er vele tempelbezoekers naar India voor de festiviteiten rond Sathya Sai Baba's verjaardag in Gopal Baba's ashram.

Na afloop van onze reis (nov. 2023) leek het Joram en ik een tof idee om *jongeren* uit te nodigen om naar India te reizen met als hoofddoel Gopala Krishna's ashram.

Mijn taak in de voorbereiding van zo'n reis zou zijn een informatiedocumentje maken over wat jongeren kunnen verwachten v.w.b. cultuurverschillen, dingen die handig zijn om mee te nemen, etc.

In februari van dit jaar was het zover en maakten we onze eerste jongerenreis met z'n vijven. Ook ik moest de kennis over India die ik had opgedaan - zonder ouders - in praktijk brengen en anderen meegeven, een mooie les.

Na terugkeer uit India zag ik nieuwe gezichten in de Sai tempel.

Zo aan de praat vertelde ik over onze reis en hoorde ik dat er meer mensen wel eens naar India wilden. Ik moest gelijk aan mijn documentje voor de jongeren denken.

Het GKS-bestuur leek het een goed idee om het documentje uit te breiden. Samen met Joram heb ik gekeken naar verbeterpunten en met die notities ben ik aan de gang gegaan.

GKS Reis

Informatie boekje

Levensschool

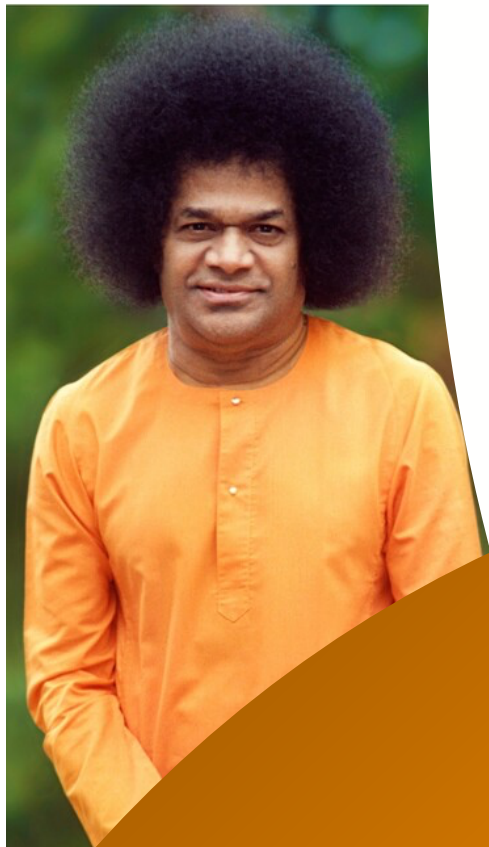
Wat kan je verwachten van het reisinfo-boekje?

- Uitleg over de ashram van Gopala Krishna en waarom velen daar naartoe gaan.
- Uitleg over wie Shirdi Sai, Sathya Sai en Gopala Krishna waren.
- Algemene informatie over India.
- Suggesties voor tripjes in de buurt.
- Vluchtinformatie.
- Hoe vraag je een visum aan?
- Handige dingen om mee te nemen.

Binnenkort wordt het boekje geprint!

Ik ben enorm benieuwd naar jullie reacties en wie ook daadwerkelijk het boekje zal gaan gebruiken voor de reis.

Groetjes,
Thirsa

“Leer te zeggen wat je voelt en te doen wat je zegt”

~ Sathya Sai Baba

NIEUWSBRIEF

Kent u iemand die geïnteresseerd is en de nieuwsbrief nog niet ontvangt, laat het ons dan even weten!

KOPIJ VOOR DE NIEUWSBRIEF

Inleveren als (Word) bijlage naar:
info@gks-holland.nl voor de 23ste van de maand.

Colofon:

GKS Nieuwsbrief september
Opmaak: Natascha Chandansingh
Eindredactie: Kannaiah & Carla
Fotobewerking: Susanne Wegen
Fotoboek: Carola Vrolijk
info@gks-holland.nl
basencar@quicknet.nl
levensschool@gks-holland.nl
www.gks-holland.com

LOCATIE SRI SAI MANDIRAM
(SAI TEMPEL)

Van Velzenstraat 49A, 1693 CV Wervershoof
(Onderdijk)
Bas (Kannaiah) van Velzen 0228 855128
info@gks-holland.nl
www.gks-holland.com
www.srisomasaiskandaashram.org

BESTUUR STICHTING SRI SAI
MANDIRAM

Bas van Velzen (Voorzitter) - info@gks-holland.nl
Natascha Chandansingh (Secretaris) - nchandansingh@gmail.com
Kirupa Ratnam (Penningmeester) - kirupatamil@hotmail.com
Joram van Velzen - joram199871@gmail.com
Marianne Spruit - f.spruit7@upcmail.nl